Contributed by David Dessers
dinsdag, 30 april 2002 -

Op 4 mei neemt de Roze Beweging de hoofdstad in, naar aanleiding van de jaarlijks weerkerende Begian Lesbian and Gay Pride, ook wel gekend als Roze Zaterdag. Met dit manifeest eist de holebi-beweging gelijke rechten. Ondanks de ronkende beloften van de afgelopen jaren, heeft paars-groen het homo-huwelijk en de antidiscriminatiewet nog steeds niet doorgevoerd. « Daarom manifesteren wij voor de zoveelste keer voor hetzelfde platform », vertelt Anke Hintjens, woordvoerster van de Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit aan Rood.

Wat staat er zoal op het programma op 4 mei ?

Anke : Wel, er vindt opnieuw een Belgian Lesbian and Gay Pride plaats in Brussel. Dat is in de eerste plaats een feest, een coming-out, maar tegelijkertijd is het ook een manifestatie voor gelijke rechten. Jammer genoeg is er aan het eisenplatform weinig veranderd , nl. een antidiscriminatiewet, de openstelling van het huwelijk en nog acht andere eisen. Zo komen we meteen bij het probleem, voor de zoveelste keer op rij moeten wij op straat komen voor dezelfde eisen. Er bestaat daar nogal wat verwarring rond. Zo denken heel wat mensen dat het homohuwelijk al lang ingevoerd werd. Dat klopt echter niet. We worden er toch wat ongerust over. De regering beloofde in het regeerakkoord om werk te maken van een antidiscriminatiewet, nu reeds drie jaar geleden. Later bereikte paars-groen een politiek akkoord rond de openstelling van het huwelijk. Maar dat zit allemaal vast in parlementaire en politieke procedures. We beginnen ervoor te vrezen en we vragen ons af waarom dit zo lang moet duren. Op vier mei zal dat onze boodschap zijn. Waar blijven de beloftes ?

Er vinden in het kader van Roze Zaterdag een heleboel activiteiten plaats. Zo zijn er Optredens, ondermeer van Yasmine. ‘s Ochtends vindt er een politiek debat plaats. En ook in de aanloop naar de vierde mei zijn er tal van activiteiten voorzien : wandelingen door Brussel, Miss Pride-verkiezingen, en Manneken Pis die opnieuw een holebi-kostuum krijgt. De manifestatie vertrekt op de ‘Vismet’ (Sint Kathelijneplein) om half drie ‘s middags. De optocht trekt, mét de steun van het stadsbestuur, door het centrum van de hoofdstad.

Vorig jaar gonsde het toch van politiek verklaringen rond Roze Zaterdag. Het leek alsof er echt schot in de zaak kwam.

Anke : Tja, Aelvoet kondigde aan dat tegen november 2001 homo’s en lesbiennes zouden kunnen trouwen. Maar daar is niets van in huis gekomen. Wat is er intussen gebeurd ? Eerst moest de regering een wetsontwerp maken. Dat duurt. Dan moest dat naar de Raad van State voor advies. Dat duurt. Vervolgens moest het herwerkt worden. Dat duurt dan weer. Daarna ging het naar de Kamer. En ook dat neemt tijd. Nu moet dat wetsontwerp door de commissie justitie op de agenda gezet worden. En die commissie is kennelijk overbelast. Er is nochtans een politiek akkoord en een maatschappelijk draagvlak. Uit een recente scholierenenquête blijkt nog maar eens dat 83% van de scholieren het evident vindt dat homo’s en lesbiennes kunnen trouwen. Alle meerderheidspartijen,behalve de PRL, zijn als partij voorstander van de openstelling van het huwelijk. En toch blijft het maar aanslepen. Bovendien zie je dat in andere dossiers wel snel kan gehandeld worden. Dus is het blijkbaar geen prioriteit. Eigenlijk is het toch wel sterk. Dit is het makkelijkste punt uit het regeerakkoord om te verwezenlijken. Het kost niets, er is een draagvlak voor…

Hebben jullie het gevoel dat het vandaag makkelijker is voor jongeren om zich als holebi te outen ?

Anke : Zeker en vast. Tijdens de laatste vijf jaar is er, zeker in Vlaanderen maar ook in Wallonië, een enorme maatschappelijke verandering gebeurd. De rol van de beweging is daarin heel erg belangrijk. Er zijn een heleboel jongerengroepen ontstaan, met jongeren die zich op televisie durfden outen. En dat heeft echt gezorgd voor een positieve opwaartse dynamiek. Mensen doen hun coming out. Daardoor wordt het bespreekbaarder en weer makkelijker voor anderen om ook hun coming out te doen. De maatschappelijke aanvaarding is veel groter dan jaren geleden.

Contributed by David Dessers
dinsdag, 30 april 2002 -

Een groot probleem is wel nog steeds dat mensen er misschien geen probleem mee hebben dat hun vrienden of collega’s homo of lesbisch zijn, maar het wel verschrikkelijk vinden als het om hun kinderen gaat. Maar dat heeft ook te maken met de maatschappelijke normen in verband met wat een ideaal gezin is.

Ook zonder antidiscriminatiewet stellen we vast dat werkgevers onmiddellijk schrik krijgen als er gesuggereerd wordt dat er iemand ontslagen werd omwille van zijn of haar seksuele voorkeur.

Maar het feit dat het goed gaat met de beweging, maakt dat het tegelijkertijd moeilijker wordt om te mobiliseren, omdat heel wat mensen denken dat de buit al binnen is. Ik zou het leuk vinden als er toch ook heel wat organisaties aanwezig zouden zijn die niet specifiek met de problematiek bezig zijn. We hebben alle sociale organisaties uitgenodigd om een stand te hebben, de vakbonden, derde wereldbewegingen, mensenrechtenbewegingen. Maar we krijgen daar steeds nogal weinig respons op. Ten eerste omdat ze zeggen dat het hun thema niet is. Dit terwijl 11.11.11, bijvoorbeeld toch ook oproept voor de gelijke kansen manifestatie van 11 maart. Waarom wel voor die gelijke rechten en niet voor die van 4 mei ? Dat is fout. Iedereen zou solidair moeten zijn. Anderen mensen zeggen dat zij zelf geen problemen hebben met holebi's’en rederen dan dat er eigenlijk geen probleem is. Maar goed, dat kan je dan nog snel duidelijk maken. Tot slot is er toch ook nog een preutsheid, die mensen weerhoudt om te komen naar onze actiedag. Mensen lopen bijvoorbeeld wel mee in de betoging voor gelijke rechten voor migranten, terwijl ze zelf geen migrant zijn. Maar ze lopen niet mee in een betoging voor homo’s en lesbiennes omdat anderen dan wel eens zouden kunnen denken dat ze zelf homo of lesbisch zouden zijn. Mensen hebben schrik om daar gezien te worden. Dat duidt dus goed aan dat er nog steeds een probleem is. Info : www.blgp.be